

Arrest

nr. 254 803 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 december 2020.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

3.2. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst uit een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

De commissaris-generaal stelt dat er vooreerst sprake is van een tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag aantast. Zo stelt verzoeker op de DVZ nog dat zijn buurman tegen hem een aangifte had gedaan omdat hij de openbare orde had verstoord, en zegt hij op het CGVS echt niet te weten of er een klacht was ingediend. Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij uit hetgeen de agenten hadden gezegd had begrepen dat er klacht was ingediend.

Verder heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende toegang zou hebben tot de in Servië beschikbare beschermingsmogelijkheden. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen hij niet heeft gedaan. Zo (i) heeft verzoeker nooit klacht ingediend naar aanleiding van het incident in september 2016, omdat de belagers ermee hadden gedreigd verzoeker en zijn gezin te doden, (ii) is angst geen afdoende rechtvaardiging voor dergelijk nalaten, de autoriteiten kunnen vanzelfsprekend niet optreden indien zij niet op de hoogte zijn, en (iii) diende verzoeker ook geen klacht in toen hij door agenten voor zigeuner werd uitgemaakt en door hen werd geslagen in het politiecommissariaat, (iv) en erkent verzoeker zelf dat er slechte maar ook goede agenten zijn en gaf hij toe dat het mogelijk zou zijn dat zijn problemen zouden zijn opgelost indien hij klacht had ingediend.

Verder verwijst de commissaris-generaal naar de COI-Focus van 14 augustus 2018 waaruit blijkt dat in Servië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen.

Verder stelt de commissaris-generaal dat uit niets blijkt dat verzoeker nergens anders kan gaan wonen om zijn lokale problemen te vermijden. Uit zijn verklaringen blijkt dat de enige problemen zich in zijn wijk voordeden, daarbuiten stelt verzoeker nooit problemen te hebben gehad. Uit deze verklaringen blijkt tevens dat, sinds de terugkeer van verzoeker naar Servië in 2012, er zich geen andere problemen hebben voorgedaan buiten de vermelde problemen in september 2016.

Omtrent de door verzoeker voorgehouden discriminatie van Roma in Servië, stelt de commissaris-generaal dat uit verzoekers verklaringen, en die van zijn echtgenote, blijkt dat zij toegang hadden tot het onderwijs, de gezondheidszorgen, de arbeidsmarkt en de huizenmarkt. Verzoeker verklaarde immers een huis te bezitten, te hebben gewerkt als zelfstandige, over medische boekjes te beschikken, zijn kinderen konden naar school en zijn echtgenote zou in Servië een psycholoog of een psychiater kunnen consulteren. Er wordt tevens verwezen naar de reeds vermelde COI-Focus van 14 augustus 2018 waar wordt gesteld dat, hoewel er sprake is van discriminatie van Roma in Servië, deze problemen niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd. Er kan aldus niet worden afgeleid dat de Servische autoriteiten niet bij machte zijn of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Uit niets blijkt dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om elders in Servië te leven, buiten de wijk waar de problemen zich hebben afgespeeld.

3.3. Verzoeker stelt in de eerste plaats dat de termijn van 15 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, niet werd gehonoreerd. Doordat deze termijn niet is nagekomen, niet is uiteengezet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd en alsnog werd geoordeeld dat de versnelde procedure diende te worden toegepast, is het voormelde artikel volgens verzoeker geschonden.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in artikel 57/6/1, §1, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). Verzoekers argumentatie kan aldus niet worden gevolgd.

3.4. Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheden hem niet kunnen worden verweten en wijt dit aan het gehoor op de DVZ, waar hij werd aangemaand alles kort en bondig te houden, en zou er voldoende tijd zijn op het gehoor bij het CGVS. Hij stelt dat het niet ernstig is dat hij op de DVZ maar een kwartier kreeg om alles te vertellen en volhardt in zijn verklaringen op het CGVS.

De Raad stelt vast dat bij de vragenlijst op de DVZ inderdaad wordt verwacht dat er nauwkeurig maar in het kort wordt weergegeven waarom een terugkeer naar het land van herkomst wordt gevreesd. Het verschil in tijd tussen de vragenlijst op de DVZ en het gehoor op het CGVS verklaart in casu echter niet waarom verzoeker een dergelijke tegenstrijdigheid vermeldt, dat de ene keer de buur een klacht tegen hem heeft ingediend en de andere keer dat hij niet wist of er sprake was van een klacht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een louter verschil in tijd, en een aanmaning om het kort te houden, een dergelijke tegenstrijdigheid zou verantwoorden. Verzoekers betoog kan derhalve niet worden gevolgd.

3.5. Verzoeker stelt vervolgens dat hij wist dat een klacht niets zou uithalen, dit omdat hij Rom is en hij door de Servische autoriteiten wordt gediscrimineerd en racistisch behandeld. Een klacht zou de belagers enkel kwader maken. Om deze redenen durfde hij de politie niet te bellen. Hij stelt te zijn geslagen door de politie, het is dan ook normaal dat hij niet op de politie vertrouwt. Betreffende de discriminatie stelt verzoeker nog dat verweerder dit tracht te minimaliseren maar dat uit verschillende artikelen blijkt dat Roma omwille van hun etnische oorsprong systematisch worden gediscrimineerd.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat hij nooit klacht heeft ingediend. Verzoekers betoog doet verder ook geen afbreuk aan de motieven. De commissaris-generaal heeft gemotiveerd dat angst geen afdoende rechtvaardiging is om geen klacht in te dienen, en kan er van een verzoeker worden verwacht dat hij alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Het volstaat derhalve niet dat verzoeker zich beperkt tot te stellen dat een klacht de belagers enkel kwader zou maken. Dit betreft een loutere hypothese die hij niet aantoon met enig begin van bewijs. Ook waar hij stelt dat het niet zou uitmaken een klacht in te dienen omdat hij zou worden gediscrimineerd, beperkt hij zich tot een loutere hypothese. Bovendien kunnen de autoriteiten vanzelfsprekend niets ondernemen als zij niet op de hoogte zijn.

Betreffende de vermeende discriminatie heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker en zijn gezin toegang hebben tot onderwijs, gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en de huizenmarkt, en kan hier geen discriminatie uit worden afgeleid. Verzoeker betwist dit op geen enkele manier en beperkt zich tot het verwijzen naar de algemene situatie van Roma in Servië. Met de verwijzing naar deze algemene artikels toont verzoeker niet aan, en maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekking van de commissaris-generaal omtrent de aanpak van discriminatie in Servië onredelijk zou zijn. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoeker op geen enkele manier ingaat op de vaststelling van de commissaris-generaal dat er verzoeker niets van weerhoudt om elders in Servië te leven, gezien de problemen zich lokaal in zijn wijk af hebben gespeeld, en dat er zich geen andere problemen hebben voorgedaan tussen 2012 en september 2016.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 december 2020, benadrukt verzoekende partij dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen hun verklaringen en er ook geen tegenstrijdigheden zijn in de verschillende gehoren (DVZ-CGVS). Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij behoort tot een minderheid in haar land van herkomst en dat zij daar gediscrimineerd worden. Verzoekende partij wijst erop dat zij geen beroep kan

doen op de Servische autoriteiten. Zij verklaart dat zij niet naar de politie durft te stappen omdat zij altijd de schuld krijgen.

Verzoekende partij haalt aan dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen hun verklaringen en er ook geen tegenstrijdigheden zijn in de verschillende gehoren (DVZ-CGVS). De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing enkel een tegenstrijdigheid heeft vastgesteld tussen verzoekende partij haar verschillende gehoren (DVZ-CGVS) en wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“3.4. Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheden hem niet kunnen worden verweten en wijt dit aan het gehoor op de DVZ, waar hij werd aangemaand alles kort en bondig te houden, en zou er voldoende tijd zijn op het gehoor bij het CGVS. Hij stelt dat het niet ernstig is dat hij op de DVZ maar een kwartier kreeg om alles te vertellen en volhardt in zijn verklaringen op het CGVS.*

De Raad stelt vast dat bij de vragenlijst op de DVZ inderdaad wordt verwacht dat er nauwkeurig maar in het kort wordt weergegeven waarom een terugkeer naar het land van herkomst wordt gevreesd. Het verschil in tijd tussen de vragenlijst op de DVZ en het gehoor op het CGVS verklaart in casu echter niet waarom verzoeker een dergelijke tegenstrijdigheid vermeldt, dat de ene keer de buur een klacht tegen hem heeft ingediend en de andere keer dat hij niet wist of er sprake was van een klacht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een louter verschil in tijd, en een aanmaning om het kort te houden, een dergelijke tegenstrijdigheid zou verantwoorden. Verzoekers betoog kan derhalve niet worden gevolgd.”. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Verzoekende partij wijst erop dat zij geen beroep kan doen op de Servische autoriteiten. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“3.5. Verzoeker stelt vervolgens dat hij wist dat een klacht niets zou uithalen, dit omdat hij Rom is en hij door de Servische autoriteiten wordt gediscrimineerd en racistisch behandeld. Een klacht zou de belagers enkel kwader maken. Om deze redenen durfde hij de politie niet te bellen. Hij stelt te zijn geslagen door de politie, het is dan ook normaal dat hij niet op de politie vertrouwt. Betreffende de discriminatie stelt verzoeker nog dat verweerder dit tracht te minimaliseren maar dat uit verschillende artikelen blijkt dat Roma omwille van hun etnische oorsprong systematisch worden gediscrimineerd.*

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat hij nooit klacht heeft ingediend. Verzoekers betoog doet verder ook geen afbreuk aan de motieven. De commissaris-generaal heeft gemotiveerd dat angst geen afdoende rechtvaardiging is om geen klacht in te dienen, en kan er van een verzoeker worden verwacht dat hij alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Het volstaat derhalve niet dat verzoeker zich beperkt tot te stellen dat een klacht de belagers enkel kwader zou maken. Dit betreft een loutere hypothese die hij niet aantoon met enig begin van bewijs. Ook waar hij stelt dat het niet zou uitmaken een klacht in te dienen omdat hij zou worden gediscrimineerd, beperkt hij zich tot een loutere hypothese. Bovendien kunnen de autoriteiten vanzelfsprekend niets ondernemen als zij niet op de hoogte zijn.”. Haar algemene bewering dat zij niet naar de politie durft te stappen omdat zij altijd de schuld krijgen, is evenmin een rechtvaardiging voor het feit dat zij nooit een klacht heeft ingediend bij de politie voor haar beweerde problemen.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en beschikking, niet alle redelijkerwijze van haar te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Servië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en zij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor haar de enige overgebleven uitweg was.

Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij behoort tot een minderheid in haar land van herkomst en dat zij daar gediscrimineerd worden. De Raad wijst dienaangaande op hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: *“U verklaarde weliswaar dat als men in Servië ziet dat jullie Roma zijn niemand jullie wil opvangen. Ook uw echtgenote had het in haar antwoord op de vraag om inlichtingen heel algemeen over de discriminatie van Roma in Servië (CGVS, p. 11; antwoord van uw echtgenote op de vraag om inlichtingen, d.d. 25 november 2019, vragen 1 en 2). Uit uw verklaringen blijkt echter dat jullie toegang hadden tot het onderwijs, de gezondheidszorgen, de arbeidsmarkt en de huizenmarkt. U verklaarde immers een huis te bezitten, als kleine zelfstandige gewerkt te hebben tot aan uw vertrek en over medische boekjes voor u en uw familie te beschikken, waarmee u naar de dokter kon gaan. Uw kinderen konden naar school. U erkende bovendien dat uw echtgenote, die in Servië nooit naar een psycholoog of psychiater is geweest, (en bijgevolg ook uw volgens uw echtgenote*

getraumatiseerde dochter) er een psycholoog of een psychiater zou kunnen consulteren (CGVS, p. 3; p. 11).

Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aantoont dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.". Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht voorgaande vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS